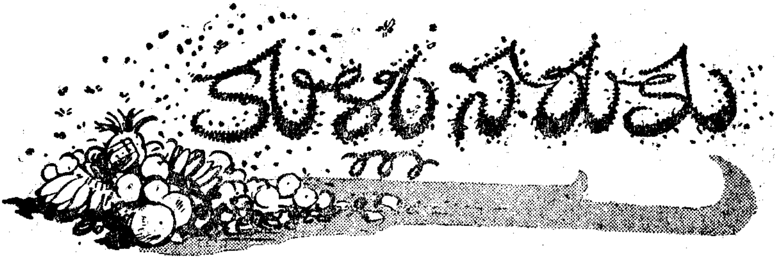

మూలం: "బ్రూ"

అనుసరణ : "చిన్నా"

ఒకటోరంగం

దృశ్యం : మద్రాసు. డాక్టర్ గారి సలహా గది.

[కుడివైపు కిటికీ. దానికి సమానాంతరంగా పెద్దటేబిల్, కాగితాలు, డైరీలు, మందుల కేటలాగులు వగైరా. టేబిల్ కీ,కిటికీకీ మధ్య డాక్టర్ గారి రివాల్వింగ్ ఛైర్. రెండోవైపు ఫుట్ లైట్స్ కి ఎదురుగా ఆరమ్ ఛైర్; స్టూల్. ఎడమవైపు ద్వారం. మూలగా పుస్తకాల బీరువా. ఒకపక్క స్టేండ్ మీద వాష్ బేసిన్, టవల్, సోప్. వెనకవైపు ద్వారం.

రాఘవేంద్రం వెనక ద్వారంగుండా సూట్ మడతలు సర్దుకొంటూ ప్రవేశిస్తాడు. చాలావిచారంగా ఉంటాడు. గుండ్రని పెద్ద కళ్ళు, అందమైన ముఖం. వయసు ఇరవైఆరు. ఆరమ్ ఛైర్ లో కూలబడి దీర్ఘంగా నిట్టూరుస్తాడు. డాక్టర్ వెనకనేవచ్చి బేసిన్ లో చేతులు కడుక్కొని రివాల్వింగ్ ఛైర్ లో కూర్చుంటాడు. వయసు నలభై. బలమైన శరీరం, తెలివైన కళ్లు.]

రాఘ : ఏమంటారు, డాక్టర్?

డాక్టర్ : అబ్బే, ఈవిషయంలో ఇంక సందేహం లేదు.

రాఘ : (నుదురు తుడుచుకొంటూ) సందేహం లేదు — సందేహం లేదని ఎలా అంటారో చెప్పండి!

డాక్టరు : ఉండవలసిన లక్షణాలన్నీ ఖచ్చితంగా ఉన్నాయ్. అందుకే సందేహం లేదంటాను. [వ్రాసుకొంటాడు. రాఘవేంద్రం తెల్లబోతాడు; ఏదో భయం ఆవహించినట్టు ఒక్క క్షణం నిశ్చేష్టుడైపోతాడు; మళ్ళీ నిట్టూరుస్తాడు] చెప్పు, నీకున్న ఇబ్బంది ఏమిటో ఇప్పటికైనా అర్థమైఉంటుంది.

రాఘ : అబ్బే .... అహఁ....

డాక్టరు ; ఆఁ, తెలియదంటే ఎలా ?

రాఘ ;(కుంగిపోతూ) భగవాన్!

డాక్టరు : (వ్రాయటం మాని రాఘవేంద్రాన్ని పరికిస్తూ)అనవసరంగా కంగారు పడబోకయ్యా. ఇందులో పెద్ద విశేషమేమీ లేదు. లక్షలాది జనాన్ని నీవు చూస్తూనే ఉంటావ్. — వీధుల్లో, క్లబ్బుల్లో, కాలేజీల్లో, సినీమాల్లో — ఎందర్నో కలుస్తూనే ఉంటావ్. అవునా ? వాళ్ళలో ప్రతి నలుగురిలోనూ ఒకడు ఇదే దురవస్థలో ఉన్నాడంటే నమ్ము.

రాఘ : (నిశ్చలంగా మెల్లిగా) సరేలేండి! ఏంచెయ్యాలో ఇదివరకే నిశ్చయం చేసుకొన్నాను.

డాక్టరు : అలా అన్నావ్ బాగుంది. ఇదిగో నీకు ట్రీట్‌మెంట్. దీన్ని మీ ఫేమిలీ డాక్టర్‌కి చూపించు. ఆయన మందిస్తాడు. మళ్ళీ వారంరోజులు తరువాత ఒకస్సారి రా.

రాఘ : (ప్రిస్ క్రిప్షన్ తీసుకుంటూ) అలా చేయడానికి వీల్లేదండీ బాబూ!

డాక్టరు : అదేమిటోయ్! ప్రతిరోగీ ఏం చేస్తాడో నువ్వూ అంతే చేయాలి.

రాఘ : ఎవ్వడూ నాఅంత దురవస్థలో లేడండీ బాబూ....! సరేలెండి! ఇక ఈ జీవితానికి ఇదే ఆఖరు. (చేతిని కణతలువరకూ ఎత్తుతాడు.)

డాక్టరు : నాదగ్గర సలహాకొచ్చి అదే కుర్చీలో కూర్చున్న ప్రతి ఆర్గురు రోగుల్లోనూ ఐదుగురు పొడుచుకు చచ్చిపోతామనే చెప్తారు. నిజంగానే చెప్తారనుకో. ప్రతిఒక్కడూ తనకొక్కడికే ఏనాటి శనో నెత్తిమీద తంతోందని అనుకొంటాడు. వాళ్ళని సముదాయించి దారిలోకి తెచ్చేసరికి — అపుడు కళ్ళువిప్పి చూడ్డం ప్రారంభిస్తారు. ఈ రోగం తమకొక నీడలాంటి నేస్తం అనీ దానితోకలిసి మెలసి బ్రతకటం సులభ సాధ్యమేననీ తరువాత తరువాత గుర్తిస్తారు, ఒకటి మాత్రం నిజం — ఏ కుటుంబాల్లోనైనా సరే మనశ్శాంతి లభ్యపడాలంటే పరస్పరం కొంత ఉదారంగా సంచరించాల్సి ఉంటుంది.

రాఘ : కాని డాక్టర్‌గారూ....నేను....

డాక్టరు ; (వినకుండానే అడ్డు వస్తూ) నీ విషయంలోకూడా పెద్ద విశేషంలేదని, ఇది సాధారణమైన సంగతేనని మళ్ళీ చెపుతున్నాను. సిఫిలిస్ రావటం ఒక ప్రమాదమే అనుకో. అది ఎవరికైనా రావొచ్చు. ఈ వ్యాధివొక్క చోటేలేదు— ప్రపంచమంతా ఉంది.

రాఘ : (ట్రీట్ మెంట్ కాగితం జేబులో పెట్టుకొంటూ) ఏమైనా ఈ జబ్బు నాకు రావల సింది కాదు, డాక్టర్.

డాక్టర్ ; ఎంచేత? డబ్బున్నవాడివనా? అధికారం ఉన్నవాడివనా? పెద్ద కుటుంబీకుడివనా?

రాఘ : డాక్టర్‌గారూ! అందరిలానే నేనెపుడూ అడ్డమైనవాటికీ కక్కుర్తి పడలేదండీ బాబూ! ఎంతో జాగ్రత్తగా ఉండేవాణ్ణి. నా జీవితంలోకల్లా ఇద్దరాడాళ్ళనే ఎరుగుదునండీ!

డాక్టర్ : నిన్నిక్కడికి తీసుకురావడానికి ఒక్కతే చాలు నాయనా.

రాఘ : ఆ ఇద్దరిలోనూ ఒకత్తెకూడా అలాంటిది కాదండీ డాక్టర్! నిజం! దీనికి నేనెంత భయపడేవాడినో మీకేం తెలుసు? ఇది రాకుండా ఉండాలని ముందుగా ఎంతో జాగర్తపడ్డాను. తొలిసారిగా నేననుభవించిన ఆమె నాకెంతో ఆత్మీయుడైన స్నేహితుని భార్య. అతన్ని గౌరవమర్యాదల్ని చూసే ఆమెని ఎన్నుకొన్నాను. అతనికి నీతి నియమాలమీద గట్టిపట్టుదల ఉండేది; భార్యని గడప కదలనిచ్చేవాడు కాదు; ఎపుడూ ఘోషాలోనే ఉంచేవాడు. ఈ జబ్బును గురించి ఎంతో భయంకరంగా వర్ణించి చెప్పి ఆమెనెంతో గజగజలాడించేవాణ్ణి. ప్రతి ఒక్కడికీ ఈ రోగం ఉందని చెప్పేవాణ్ణి — దానితో ఇంకెవ్వడితోటీ కలలోనైనా సంబంధాలు పెట్టుకోడానికి హడలిపోతుందని; నాకెప్పుడూ ఎలాటి ద్రోహాన్నీ తలపెట్టడానికి భయపడుతుందనీను. చివరికి నా స్నేహితుడు నాచేతుల్లోనే చచ్చిపోయాడు, ఆఖరికి అదొక్కటే ఆమెనుంచి నన్ను విడదీయగలిగింది. రెండో ఆమె వొక దాసీమనిషి.

డాక్టర్ : కొంచెం నమ్మదగ్గ నీతి నియమాలున్న వాళ్ళనెవళ్ళనీ ఎరగవనుకొంటాను. అవునా?

రాఘ : ఎలా తెలుస్తుంది చెప్పండీ! ఈ రోజుల్లో నీతులంటే మీకు తెలియంది గనకనా?

డాక్టర్ : బాగా తెలుసు.

రాఘ : ఈమె చాలా 'నీట్'గా ఉంటుంది డాక్టర్! దాసీపనికూడా మాన్పించేశాను. కాని వెనక పెద్ద సంసారం. చాలా బీదవాళ్ళు పాపం! వాళ్ళమ్మ దీర్ఘరోగి; తండ్రి అదొకలాంటి జబ్బుమనిషి; ఇంకా ముగ్గురు చిన్న తమ్ముళ్ళున్నారు. నే నిచ్చే దాంతో వాళ్ళంతా బతకాలి పాపం! వాళ్ళంతా నన్ను 'బావగారూ'అనే పిలిచేవారు. నా అసలు పేరు వాళ్ళకు చెప్పలేదు నేను.

డాక్టర్ : (మెల్లిగా) అవున్లే. అదే మంచిపని.

రాఘ : ఇంకొకడితో వెళ్ళిందంటే వెంటనే వొదిలేస్తానని బెదిరించాను. అలా అని ఆ ఇంట్లో వాళ్ళందరికీ తెలుసు. అందుకే ఆమె నెపుడూ ఒకకంట కనిపెడుతూ ఉండేవారు. ఆమె నొకతెనీ బైటకు వెళ్ళనిచ్చేవారు కాదు. తరువాత మూడు నెలల క్రితం — నా పెళ్ళి విషయం రాగానే ఆమెను వొదిలేశాను. ఏంచేస్తాను చెప్పండీ పాపం, వాళ్ళెంతో తల్లకిందులై పోయారు. నిజం డాక్టర్! నేనేమీ కల్పించి చెప్పటంలేదు. నమ్మండి నామాట! వాళ్ళంతా గోలెత్తారు. ఏం చెయ్యను చెప్పండి! ఎంత చెడ్డా పెళ్లి మానుకోగలనా?

డాక్టర్ : ఆమెతో ఎంతో సుఖంగా ఉండేవాడినన్నావే మళ్ళీ నీకీ బుద్ధి ఎందుకు పుట్టింది ?

రాఘ : (ఆ ప్రశ్నకు ఆశ్చర్యపోతూ) జీవితంలో ఇక స్థిరపడాలను కొన్నాను. మా నాన్న గారు పెద్ద పేరున్న లాయరని మీకు తెలుసను కొంటాను — మేనరికం చేసుకో మని ఆయన ఆఖరి కోర్కె. చాలా మంచి సంబంధమండీ. ప్రాక్టీసు పెట్టుకోడానికి ఆవిడ సొమ్ము ఎంతో సహాయపడుతుంది — అదీగాక ఆమె నెంతో గౌరవిస్తాను కూడా. నేనంటే ఆమెకూ ఎంతో ప్రేమ. జీవితాన్ని సుఖప్రదం చేసుకోడానికి తగిన జీవిత సామగ్రి పుష్కలంగా ఉందిమాకు. నన్ను చూచి స్నేహితు లెంతో ఈర్ష్యపడతారు. పెళ్ళివైభవంగానే జరుగుతుంది; నన్నెరిగిన స్నేహితులంతా నావివాహ సందర్భాన్ని పురస్కరించుకొని చిన్న టీ పార్టీ ఇస్తూ ఏదో విధంగా నన్ను ఎగతాళి చేస్తారు. చూడండి. ఎలాంటి దుస్థితి వచ్చిందో! ఇంతకీ నా కదృష్టంలేదు. కుక్కల కంటే కనిష్టంగా బతికిన వాళ్లనికూడా ఎందర్నో ఎరుగుదును. అదేమదృష్టమో కాని వాళ్ల కేరోగమూ రాదు. పశువులు! నా కంటారా! — నాలాంటి కుష్ఠురోగికి ఇంక మిగిలిందేమిటో చెప్పండి ? నా భవిష్యత్తంతా పూర్తిగా శిథిలమై పోయింది; నా యౌవజీవితమంతా విషమయమైంది. అలాటప్పుడు, ఆ పంకిలం నుంచి బైట పడటం మంచిది కాదంటారా? ఏమైనా సరే, ఇలా నేను బాధపడేందుకు వీల్లేదు. మీకు మాత్రం తెలీదుగనకనా ? — నే నున్నంత దురవస్థలో మరెవడూలేడు. (ఏడుస్తూ) నిజమండీ డాక్టర్‌గారూ! (అరచేతుల్లో ముఖం కప్పుకొంటూ)ఓ, ఓ, ఓ.

డాక్టర్ : (లేచి, నవ్వుతూ అతని దగ్గరికివెళ్ళి) మగవాడవు ! చిన్న పిల్లవాడిలా ఏడుస్తావా?

రాఘ : (కన్నీళ్లతో) పోకిరీగా తిరిగి నా జీవితమంతా వ్యభిచారిణుల ఇళ్ళలోనే గడిపితే అనుకోవచ్చు. 'నాకు తగ్గశాస్తే అయింది !, అని కొంత ఊరట కలిగేది.

డాక్టర్ : కాదు — కాదు.

రాఘ : ఏమిటి కాదండీ ?

డాక్టర్ : కాదు — నీ వలా అనకూడదు. అదివేరే విషయం అనుకో! చెప్పు....

రాఘ : నాకు తగినశాస్తి అయిందను కొందును డాక్టర్! కాని నిష్కారణంగా — ఏ పాపమూ ఎరగందే, భౌతికంగా అన్ని ఆనందాలకూ దూరమయ్యాను. స్నేహితు లతో తులాసాగా తిరగడంకూడా మాను కొన్నాను. ఊళ్లో ఉన్న తల్లులంతా వాళ్ళ కొడుకులకు నన్ను ఆదర్శంగా చూపించేవారు. ఆ పేరు ప్రతిష్ఠల్ని నిలుపుకోవాలని ఎంతో తాపత్రయపడ్డాను. ఆఖరికి నా'లా' పరీక్షలకి ఇద్దరు స్నేహితులు సాయం పట్టాల్సివచ్చింది. ఎల్లాగో చచ్చి చెడి బైటపడ్డాను. సివిల్ క్రిమినల్ సెక్షన్లని గాలించే బదులు, తెల్లవారుఝామున నాలుగ్గంటలకి ఏ బోగందాని ఇంట్లో అంటించు కొన్న సిగరెట్టో పీల్చుకొంటూ ఇంటికి రావాలని కలలుకనే వాణ్ణి. తాంబూలం నవలిన ఎర్రని వాళ్ళ పెదవుల్నీ, తళతళా మెరిసిపోయే వాళ్ళ నల్లని కనుపాపల్నీ, వాళ్ళ పాలిపోయిన ముఖాల్నీ తలపోసుకొని గుటకలు మింగే వాణ్ణి. వాళ్ళ కిలకిల నవ్వుల్లో, వాళ్ల జావళీల్ని వింటూ వాళ్ల శరీరాల్లోని నిమ్నోన్నతాల్ని చూస్తూ సర్వాన్నీ మరచి, నన్ను నేను మరచిపోవాలనీ అనుకొనే వాణ్ణి — యీ వూహ

కోసనే నా ఆరోగ్యం వారికోసం త్యాగంచేసి వేశాను. అయినా నా ఖర్మం చూడండి! ముందుగానే నాకీ ఘోరఫలితాలు తెలిసివుంటే యీ గోతిలో పడే వాణ్నే కాదు.....

డాక్టర్ : ఏమిటా నాన్సెన్సంతా?

రాఘు : ఔను — నాకు తెలుసులెండి —జుట్టూడిపోవటం, వొంటినిండా మచ్చలూ, చెవుడు, కళ్ళు కన్పించకపోవటం పక్షవాతం—ఇంకెందుకూ పనికిరాకుండాపోయి తోపుడు కుర్చీ వొకటి కొనుక్కొని వెనక వొకడుతోస్తుంటే — అయ్యో ....(ఏడుస్తాడు) అంతే — నాగతీ అంతేనండీ డాక్టర్. ఈ బావగారికి ఇక మిగిలేది కూడా అంతే నండీ!

డాక్టర్ : మైడియర్ సార్! ఆఏడుపు కొంచెం ఆపి దయచేసి చెప్పేది వినండి!

రాఘు: (ఏడుపుమాని)అలాగే డాక్టర్! కాని నాగురించి మీటైమంతా వ్యర్థంచేసుకొంటున్నారు.

డాక్టర్ : నాకేమీ ఫరవాలేదు. నేను పూచీ ఇస్తాను నాయనా!

రాఘు : మీరేం చెప్పాలనుకొంటున్నారో నాకు తెలుసులెండి బాబూ!

డాక్టర్ ; అయితే ఇంక నాతో పనేముంది? నీఇష్టం వచ్చినట్టు చెయ్యి.

రాఘు : క్షమించండి డాక్టర్! సరే, చెప్పండి — ఇంతదయ భరించలేనండీ!

డాక్టర్ : నీకు మనస్ఫూర్తిగా ఆసంకల్పమేఉంటే తగుమాత్రం శ్రద్ధ వహిస్తే చాలు, నీవు భయపడుతున్న దారుణఫలితాలన్నీ రాకుండాపోతాయ్.

రాఘు : అవునులెండి! మీరు చెప్పండి డాక్టర్!

డాక్టర్ : ఈనగరంలో వేలకొద్దీ ఆరోగ్యవంతులు లేకపోలేదు. రా. చెప్పు — మచ్చా, నీతోపుడు కుర్చీలు — అన్నీ! కాని అందరూ నీవనుకున్నంత దారుణంగా ఉన్నా రంటావా?

రాఘు : లేదు డాక్టర్, నిజమే ....

డాక్టర్ : పైగా నీవనుకొన్న కారణాలుగా వీళ్ళంతా ఆతోపుడుకుర్చీల్లో కూర్చోలేదు. తక్కిన వేలాదిప్రజల్లాగే నీవెందుకు కుంగిపోవాలి? ఎటొచ్చీ — ఇదికొంచెం సీరియస్ విషయం — అంతే!

రాఘు : కాని చూడండి! ఇది చాలా భయంకరమైన వ్యాధి —

డాక్టర్ : ఔను.

రాఘు : భయంకరమైన వ్యాధుల్లో ఇదొకటికదండీ?

డాక్టర్ : ఔను — కాని నీవు చాలా అదృష్టవంతుడివి.

రాఘు : ఏమిటా అదృష్టం?

డాక్టర్ : పోల్చి చూస్తే చాలా అదృష్టం అనాలి — వ్యాధులన్నిటిలోకీ అవొక్క భయంకరమైన వ్యాధినే అంటించుకోవటం అదృష్టం కాదా? దానికి నివారణోపాయాలు చాలా ఉన్నాయి. అంతవరకు సంతోషించు.

రాఘ : నాకు తెలుసులెండి — వ్యాధికంటే దారుణమైన మందులుకూడా ఉన్నాయని.

డాక్టర్ : అదేమీ కాదోయ్!

రాఘ : ఐతే ఈ జబ్బు నిజంగా కుదురుతుందనే చెపుతున్నారా ?

డాక్టర్ : తప్పక కుదురుతుంది.

రాఘ : ఐతే నామీద ఈ నింద పోతుందంటారా డాక్టర్ ?

డాక్టర్ : నేను పూచీపడుతున్నాగా !

రాఘ : మీరు — మీరు నన్ను 'ఫూల్'ని చెయ్యటం లేదుకదా ? నేను ఎన్నో విన్నాను.

డాక్టర్ : (బుజాలెగరవేసి) ఔను — విన్నావయ్యా — చాలా విన్నావు! అష్టి హక్కుల లోతుపాతులన్నీ నీకు తెలీదని ఎవరనగలరూ ?

రాఘ : ఔననుకోండి! కాని ఆవిషయం ఎందుకండీ ఇప్పుడు ?

డాక్టర్ : ఆ న్యాయశాస్త్రం అంతా చెప్పే బదులు — నీ విపుడు బాధపడుతున్న వ్యాధి లక్షణాలన్నీ చెప్పిఉంటే బాగుపడే వాడవు. అపుడు, బహుశా ఆజబ్బు అంటించుకోకుండా ఉండాలని తగిన జాగర్త పడేవాడవికూడా !

రాఘ : కాని ఈమె చాలా .... కాని డాక్టర్! ఎవరను కొంటారు చెప్పండి—ఇలాంటి స్త్రీకికూడా ఈతి బాధలు ఉంటాయని, నేనైనా వీధిముండల వెనక పరుగెత్తాలనుకోలేదు. పవిత్రమైన అడయార్‌లో ఉంటోంది — తైనామ్ పేటలో కాదండీ బాబూ!

డాక్టర్ : ఏ పేటైతే నేమిటి ? స్థలంతో ఏమీ సంబంధంలేదు. ఈ వ్యాధి అందరికీ వొక్కలాగే ఉంటుంది. బీదవాళ్ళని కనికరం కూడా ఉండదు దీనికి.

రాఘ : కాని ఈ అమ్మాయి అల్లాంటిది కాదండీ! నా స్నేహితుడు గోపాల్ ఇంట్లో అద్దెకుంటున్నారు. కొంతకాలం కాపరంచేసికూడా భర్త వదలిపెట్టేశాట్ట, పాపం! తల్లీ కూతురూ ఇద్దరే ఉంటుండేవారు లెండి! వాళ్ల అమ్మ గ్రామాంతరం వెళ్ళింది. మొదట్లో నేనెంత కాళ్ళా వేళ్లా పడ్డా ఆమె 'ససేమిరా' అంది. ఆఖరికి నేను ఒక గంట బతిమాలగా బతిమాలగా మా గోపాల్ పెళ్లానికి ఉన్న ఉంగరం లాంటిది చేయించి యిస్తానంటే, ఒప్పుకొంది. నౌకరుకూడా తెలియకుండా ఉండాలని— మేడ మెట్లెక్కేప్పుడు ఆఖరికి నా బూట్స్‌కూడా తీయించేసిందంటే నమ్మండి.

డాక్టర్ : ఔనులే ! ఇంతకీ నేననేదేమంటే — ముందుగా నీవు తెలుసుకొనే ఉంటే — ఇవన్నీ నీకు రాబోయే ప్రమాదాన్ని రాకుండా కాపాడగలవనే గ్యారంటీ లేదని అర్థమయ్యేది.

రాఘ : ఔను మేమంతా పాఠాలు నేర్చుకోవాలి ఈ విషయంలో.

డాక్టర్ : అంతే! ప్రజలందరికీ నేర్పాలి. అందరూ ముందుగానే తెలుసుకొని ఉండాలి ఈ విపరీతాల్ని.

రాఘ : ఏమైనా పత్రికల్లో డిస్కస్ చేసేటంత గొప్ప విషయంకాదు డాక్టర్!

డాక్టర్ : ఎందుక్కాదు ?

రాఘ : ఏమో — కాదు అంతే ! దేశపరిస్థితులు మారితేనేకాని....

డాక్టర్ : అంటే ?

రాఘ : మా నాన్న చిన్నపత్రిక నడిపేవాడు. సిఫ్లిస్ అనేమాట ఆ పత్రికలో పడిందంటే దాని 'సర్క్యులేషన్' ఎపుడో పడిపోయి ఉండేది.

డాక్టర్ : ఉన్నదీ లేనిదీ అంతా కల్పించి బూతు కథలన్నీ ప్రచురిస్తూంటారుగా ?

రాఘ : ఔననుకోండి ! ప్రజలకవే కావాలి మరి.

డాక్టర్ , అవునా ? విద్య నేర్చుకోవలసింది ప్రజలనీ, నేర్పవలసింది ఈ బుద్ధిమంతులేననీ ఎందుకు జ్ఞాపకముంచుకోరు ? ఒక పెద్దమనిషి వినోదం పేరుతో తన పిల్లల్ని అనేకచోట్లకి తీసుకువెళతాడు. డాక్టర్లుకూడా వినడానికీ చూడ్డానికీ సిగ్గుపడే—అనేక రకాల బూతుపాటలు వింటారు; దిగంబర నృత్యాలు చూస్తారు; అర్ధనగ్న చిత్రాలూ చూస్తారు. అభ్యంతరం లేదు. కాని అతనే— ఆ విషయం కొంచెం 'సీరియస్'గా, శాస్త్రీయంగా ప్రస్తావిస్తే సహించలేడు.

రాఘ : ఇంతకీ ఆ వ్యాధిగురించి పెద్ద 'పబ్లిసిటీ' ఇచ్చినందువల్ల , వచ్చే లాభమేమిటో చెప్పండి డాక్టర్ ?

డాక్టర్ : ఈ వ్యాధిగురించి పూర్తిగా తెలుసుకొంటే — అది ఎప్పుడూ రాకుండా తప్పించుకోవొచ్చునయ్యా !

రాఘ : మనక్కావలసింది అదేగా ?

డాక్టర్ : అవును. అది చాలా స్వల్పవిషయం.

రాఘ : ఎలాగో చెప్పండి !

డాక్టర్ : ఇప్పుడు నీకావిషయాలు అనవసరం; కాని నీకో కొడుకేఉంటే, ఏంచెయ్యాలో చెప్పగలవ్ !

రాఘ : ఏమని చెపుతానండీ !

డాక్టర్ : ఒకే స్త్రీని ప్రేమించమని; ఆమె మొదటి ప్రియుడివి మాత్రమే కమ్మని; జీవితంలో ఎప్పుడూ అవిశ్వాస పాత్రుడివి కాకుండాఉండేటంత ఎక్కువగా ఆమెను ప్రేమించమని ....

రాఘ : మాటలు తేలిగ్గానే అనేయగలం. కాని నా కొడుక్కి పాతికేళ్లు వచ్చేదాకా పెళ్ళి కాకపోతే ?

డాక్టర్ : నీ అనుభవాన్ని బట్టయినా వాళ్ల అవసరాలు గ్రహించలేవా ?

రాఘ : కాని ఇంతకీ నాకు పిల్లలు పుడతారంటారా ?

డాక్టర్ : తప్పకుండా.

రాఘ : మంచి ఆరోగ్యవంతులే ?

డాక్టర్ : ఔను — ఆరోగ్యవంతులే! మళ్ళా చెబుతున్నాను; జబ్బు కుదిరేవరకూ కొంచెం జాగ్రత్తగా ఉన్నావా ఇక భయపడవలసింది ఉండదు.

రాఘు : నిజమేనా డాక్టర్?

డాక్టర్ : తొంభై తొమ్మిది పాళ్లూ నిజం.

రాఘు : ఐతే పెళ్ళి చేసుకోగల నంటారా?

డాక్టర్ : చేసుకోగల వయ్యా!

రాఘు : నిజంగా అంటున్నారా? అనవసరపు ఆశలిన్ని ఏమీ కల్పించడం లేదుకదా మీరు? ఎంత త్వరలో పెళ్ళి చేసుకోగల్గుతానో చెప్పండి.

డాక్టర్ : మూడు సంవత్సరాల తరువాత....

రాఘు : మూడు సంవత్సరాలా? అంతకంటే ముందుగా సాధ్యంకాదా?

డాక్టర్ : కాదు ....

రాఘు : ఎంచేత? అంతకాలమూ జబ్బుగానే ఉంటానా? మీ రిపుడేగా చెప్పారు ....

డాక్టర్ : ఈ వ్యాధి నీకు ఇంతకన్నా హాని కాలేదు. కాని దీనివల్ల నీవు మాత్రం ఇతరులకు చాలా హానిచేస్తావని చెపుతున్నాను.

రాఘు : కాని డాక్టర్! వచ్చేనెల్లో పెళ్ళి చేసుకోబోతున్నానే!

డాక్టర్ : అసంభవం!

రాఘు : ఇంకేమీ చెయ్యలేను డాక్టర్! అంతా స్థిరమై పోయింది. శుభలేఖలూ అవీ అచ్చయినయ్. నేను మాట ఇచ్చేశానుకూడా ....

డాక్టర్ : ఎంత చక్కని మనిషివోయ్! ఒక్క క్షణం క్రితమేగా ఎలా ఆత్మహత్య చేసుకోనా అని ఆలోచించావ్; సముద్రంలోకి ఉరకనా? 'పొటాసియమ్ సైనేడ్' తీసుకోనా? ఉరిపోసుకోనా అని ఆలోచించిన వాడివి, అప్పుడే ఎలా పెళ్ళిచేసుకోనా ఆమె గొంతుకెలా కోయనా అని ఆలోచిస్తున్నావా? బాగుంది.

రాఘు : కాని తప్పదు డాక్టర్!

డాక్టర్ : చాలా 'సీరియస్'గా చెపుతున్నాను అలా వేల్లేదని. తరువాత నీయిష్టం!

రాఘు : నిజంగా అంటున్నారా? ఇది నేనూహించిన జబ్బే కాకపోతే — ఆ జబ్బుకూడా కుదురబోతుంటే — నే నెందుకు ఆత్మహత్య చేసుకోవాలి డాక్టర్? ఆత్మహత్య చేసుకోకపోతే నా జీవితాశయాలు నెరవేర్చుకోడానికి ప్రయత్నించాలి కదా! నా జీవితం మామూలుగానే సాగవలసినప్పుడు, మామూలు కార్యక్రమాల్లో నేనుపడొద్దా? కనకనే — ఏమైనా నేనీ పెళ్ళిచేసుకుతీరాలి.

డాక్టర్ : వీల్లేదు, నాయనా!

రాఘు : నా పెళ్ళి తప్పిపోతే పెద్ద గొడవలొచ్చేస్తాయండీ! మీకేం? ఎన్నయినా చెపుతారు— మీకేం తెలుసు? అసలు ఇంత త్వరలో పెళ్ళిచేసుకుందామని నేనెప్పుడూ అనుకో

లేదు. కాని మా అత్తయ్య — ఆ సంతా ఆమె పేరనే ఉందిలెండి — వెంటనే జరిగిపోవాలని తొందరపడుతోంది. నేను జీవితంలో స్థిరపడటం చూడాలని మా అమ్మ అంటోంది. ఆమె జీవితంలో ఆఖరికోర్కె — తన మనుమల్ని కళ్ళారా చూచి ముద్దాడాలని — అంతవరకూ బతుకుతానా అని — రోజుకో ఇరవైసార్లన్నా అంటుంది. తరువాత మరో విషయం — కనకవల్లి అంటే నాకెంత ప్రేమో చెప్ప లేను. ఆమె నింతగా ప్రేమిస్తున్నానని యెప్పుడూ అనుకోలేదు. వెనుకడుగు వేశానా —మా అమ్మ బెంగతో చచ్చిపోతుంది. మా అత్తయ్య ఆస్తికి దూరమౌతాను. మా మామ సంగతి మీకు తెలీదు — ఛాందసుడు, చండశాసనుడు! పైగా కూతురంటే నెత్తిమీద పెట్టుకొని పూజిస్తాడు. ఎందుకూ—ఎదురుచెప్పానా పేల్చె య్యడూ! కాబట్టి — మా అమ్మ ఆరోగ్యం, మా అత్తయ్య ఆస్తీ, నా భవి ష్యత్తూ, నా గౌరవం, బహుశా నా జీవితం అన్నీ నిరాధారంగా గాలిలో కొట్టు మిట్లాడుతున్నాయ్. పైగా మాటిచ్చే శాను,

డాక్టర్ : ఏమైనా వీల్లేదని చెప్పమంటున్నాను — వింటున్నావా?

రఘు : అది వీలైనా ఇంకోవిషయం ఉందండీబాబూ! రెండు నెలలలో మీద 'లీగల్ ప్రాక్టీసు' కొనడానికి ఒక కంట్రాక్టుమీద సంతకం చేశాను. అదెలా వొదుల్చుకోగలనండీ?

డాక్టర్ : అవన్నీ ....

రఘు ; నా కట్నం డబ్బుతోనే కొనాలి .... అయినప్పటికీ ఇంతవరకూ దాన్లో ఒక్క చిల్లి గవ్వయినా ముట్టుకోలేదనుకోండి!

డాక్టర్ : అవన్నీ నాకనవసరం. నేను డాక్టర్ని. ఇంతకంటే ఏమీ చెప్పలేను. మూడు నాల్గు సంవత్సరాల తరువాతతప్ప — ఇప్పుడే పెళ్లి చేసుకున్నావా, నీవో నేరస్తుడివి ఔతావని మళ్ళీ చెపుతున్నాను.

రాఘు : కాదు — కాదండీ! మీరువట్టి డాక్టరే కాదు — అంతకంటే గొప్పవారు. ఆపద్బాంధవులు; మీరువట్టి సైన్సుకి సంబంధించినవారేకాదు. నన్ను మీ లేబరేటరీలో ఒక 'స్పెసిమన్' నిచూచినట్టు చూడకండి, 'సైన్సు ఇలా చెబుతుంది, ఇక దయ చెయ్యి' అని ఉపేక్ష చేయటం భరించలేను. డాక్టర్! నాజీవితమంతా మీ చేతులలో పెట్టాను. నామాట కొంచెం వినండి. ఈపరిస్థితి అంతా అర్థం చేసుకోడానికి ప్రయత్నించండి. సరిగా ఒక్క నెలరోజులే నాకు గడువుంది. ఈనెలలోనే నాకు నయం చెయ్యండి. అంతా చక్కబడుతుంది.

డాక్టర్ : అసంభవం! ఒక నెలలో జబ్బు కుదురిపోవటంలాంటిది ఎక్కడా లేదయ్యా! నీ విషయంలో మూడు సంవత్సరాల్లోనైనా కుదురుతుందో లేదో సరిగాచెప్పటం కష్టం.

రఘు : ఏదో మందు చూద్దురూ! ఎలాగోలాగు జబ్బు కుదర్చటమేకావాలి. మీకర్థం కావటంలేదు. ఇపుడు నాకీ పెళ్ళికాకపోతే. నాకట్నం సొమ్ము ఎలా వొస్తుందో చెప్పండి? సంతకంచేసిన కాంట్రాక్టు ఏమైపోవాలో చూడండి!

డాక్టర్ : ఐతే, అదీ చాలా స్వల్పవిషయం. ఈ ఆపదను తప్పించుకునేమార్గం చూపిస్తాను. ఒక డబ్బున్నవాడితో స్నేహం చేసుకో. అతని నమ్మకం సంపాదించు. మెల్లిగా వాడి ఆస్తంతా కాజేసేయ్!

రాఘు : ఏమిటి డాక్టర్. వేళాకోళం! అంత తేలిక విషయంకాదుగా!

డాక్టర్ : వేళాకోళం కాదు. ఆ డబ్బున్న వాడిని మోసం చెయ్యడం, లేక ఖూనీ చెయ్యటం కంటే — మంచి యవ్వనంలో, ఆరోగ్యంగా ఉన్న ఒక చక్కని యువతిని ఆమె డబ్బుకోసం పెళ్ళిచేసుకోటం పెద్ద నేరంకాదా? ఆమెకా జబ్బు అంటించి దానివల్ల వచ్చే దారుణ ఫలితాలకు ఆమెను గురిచెయ్యటం ఎంత అన్యాయమో ఆలోచించు!

రాఘు : దారుణ ఫలితాలా?

డాక్టర్ : ఔను — దారుణం — మహాదారుణం — మృత్యువుకంటే దారుణమైన ....

రాఘు : కాని ఇపుడేగా చెప్పారు....

డాక్టర్ : ఇపుడేమీ చెప్పలేదే? ఈ వ్యాధి తగ్గిపోయినట్టే ఉండి, ఎప్పుడైనా పైకిరావొచ్చు. లోలోపల అణగి ఉంటుంది. మగవాడేదో ఇబ్బందులనుంచి తప్పించుకోవాలని ఆడదానికీ జబ్బు అంటించటం చాలా సిగ్గుచేటంటాను.

రాఘు : ఏమిటి? ఆమెకూడా అంటుకొనే అవకాశం ఉందంటారా?

డాక్టర్ : ఆఖరికి నిన్ను సంతోషపెట్టాలనైనా నే నబద్ధం చెప్పటం లేదు నీకు; లేదు — అంటుకు తీరుతుందనేది పూర్తిగా నిజం కాకపోవచ్చు. అంటనూవొచ్చు, అంటకపోనూవొచ్చు. నేను చెప్పవలసింది ఇంకోటుంది. మా మందులు అమోఘమైన వని నేను చెప్పటం లేదు; కొన్ని కేసుల్లో — చాలా తక్కువే అనుకో — నూటికి ఐదుగురికి పని చెయ్యకపోవొచ్చు. ఆ మినహాయింపులో, ఆ ఐదుగురిలో నీవూ నీ భార్యా ఉంటే ఉండనూవొచ్చు. అపుడు — నీ ఉపయోగించిన మాటలే అంటున్నాను — ఫలితాలు మహా దారుణంగా ఉంటాయి.

రాఘు : ఐతే నన్నేం చెయ్యమని మీ సలహా?

డాక్టర్ : నేను నీ కివ్వగలిగిన సలహా ఒక్కటే — పెళ్ళి చేసుకోవద్దని. ఇంకోలా చెప్పాలంటే, నువ్వు ఒకరికి బాకీ ఉన్నావను కొందాం. నువ్వు ఎందుకో ఆ డబ్బు చెల్లించలేక పోయావ్. ఆ రుణం అలానే ఉండి పోయింది. అలాంటి పరిస్థితుల్లో ఏదో ఒక రోజున అకస్మాత్తుగా నీకు రుణమిచ్చిన ఆసామీ వచ్చి మీద విరుచుకు పడ్డాడనుకో. ఈసారి చెప్పు! నీకు వ్యాపార వ్యవహారం తెలుసు! వివాహం ఒక కంట్రాక్టు మాత్రమే. ఏమీ చెప్పకుండానే, నువ్వు పెళ్ళి చేసుకొన్నట్టయితే, అది చెడ్డసరుకులని తెలుసుండికూడా వాటిని నువ్వు హామీ ఇచ్చినట్టే, కోర్టువారు నీకు కఠిన శిక్ష విధించవలసిన నేరం కాదా ఇది?

రాఘు : నేనేం చెయ్యను ?

డాక్టర్ : మీ మామదగ్గరకెళ్ళి నిజమంతా చెప్పేసెయ్.

రాఘు : అలా చెప్పానంటే — మూడు నాలుగు సంవత్సరాలు ఆగటంకాదు — ఒక్కసారి తెగతెంపులు చేసెయ్యడూ ? అతను ఒప్పుకోవటమే!

డాక్టర్ : ఐతే ఏమీ చెప్పకు.

రాఘు : సరైన కారణం చెప్పకపోతే — ఏం చేస్తాడో అని భయంగాఉంది. చాలా కోపదారి మనిషి. పైగా కనకవల్లి ఎంత బాధపడుతుందో మీరాలోచించటం లేదు. ఏం చెయ్యనండీ నేను చెప్పిందాన్నిబట్టి నేను డబ్బుగురించే బాధపడుతున్నాననుకొంటారు మీరు. మేమిద్దరం కనీసం సుఖంగా బతకడానికైనా ఆలోచించటం నా బాధ్యత కాదంటారా ? నా చిన్నతనంనుంచీ ఇలాంటి విషయాలే పెద్దవాళ్ళు చెప్పారు నాకు. ఐనా ఈ రోజుల్లో డబ్బు ఎంతో ముఖ్యమో మీకు తెలియంది కాదు. అందులోనూ ఆస్థిపరురాల్ని పెళ్ళిచేసుకోబోతున్నాను.

(చెలించి) కనకవల్లి చాలా ఉత్తమురాలు డాక్టర్! నాకంటే ఎన్నో రెట్లు గొప్పది. పుస్తకాల్లో ప్రేయసీ ప్రియులు ఎంతగాఢంగా ప్రేమించుకుంటారో అంత గాఢంగా ఆమెని ప్రేమిస్తున్నాను. ఎంతో డబ్బెట్టికొన్న ప్రాక్టీసు నాకు లేకపోవటం పెద్ద ఆశాభంగమే ఐనా, పోల్చిచూస్తే ఆమెను వొదులుకోవటం అంతకంటే పెద్ద ఆశాభంగం! మీరామెను చూసేఉంటే — మీకు తెలిసేఉంటే — మీకిదంతా అర్ధమయ్యేది.

(జేబులోంచి డైరీ తీస్తూ) ఇదిగో, ఆమె ఫోటో—ఒక్కసారి చూడండి!

(డాక్టరు కుతూహలం చూపడు. ఆప్యాయంగా రాఘవేంద్రం ఫొటోలోకి చూస్తూ మళ్ళీ డైరీలో పెట్టేస్తాడు)

క్షమించండి డాక్టర్! నాస్థితిలో మీరేఉంటేనా .... ఆమెనెంత ప్రేమిస్తున్నదీ ఎలా చెప్పాలో తెలియటంలేదు.

డాక్టర్ : అందుకే ఆమెను పెళ్ళి చేసుకోవద్దంటున్నాను.

రాఘు : అవునా ? ఎలా బైటపడమంటారో చెప్పండి ? ఏమీ చెప్పకుండానే వెనక్కి తగ్గేనా — నా గుట్టంతా బయటపడి ఎంత అవమానాన్ని భరించాలో చూడండి!

డాక్టర్ : జబ్బుపడటం — అవమానం ఎప్పటికీకాదు నాయనా!

రాఘు : కాదండీ బాబూ! ప్రజలు వట్టి శుంఠలు. ఇప్పుడు నాలాంటి పరిస్థితిలోనే ఉన్న ఏ స్నేహితుడి నైనా నిన్ను చూచిఉంటే నేనుకూడా నవ్వేవాడినే. పైగా వాడికి మశూచి ఉన్నట్టుగా తప్పించుకు తిరిగేవాడిని. కాని బాధ పడేవాడిని నే నొక్కడినే ఐతే ఎంత బాగుండును! నన్నెంతో ప్రేమిస్తోంది కనకవల్లి — నిజం చెవుతున్నానండీ. ఎంతో యోగ్యురాలు. ఆమె ఎంత బాధపడుతుందో ఊహించండి.

డాక్టర్ : తరువాత ఆమె పడే బాధకంటే ఇదేనయం కాదా ?

రాఘు : విపరీతమైన పుకారులు పుడతాయండీ డాక్టర్.

డాక్టర్ : అంతకంటే దారుణమైన దాన్ని తప్పించు కొంటావయ్యా.

[రాఘవేంద్రం ఐదు పది రూపాయలనోట్లు టేబిల్ మీద పెట్టి లేస్తాడు]

రాఘ : ఇంకా ఆలోచిస్తాను. నమస్కారం. వచ్చేవారం తప్పకుండా కలుసుకొంటాను. అవసరమైతే మీరు చెప్పినట్టుగానే .... (తలుపువైపు వెళతాడు)

డాక్టర్ : (లేస్తూ) నాకు తెలుసులెండి! వచ్చేవారం మీ రెల్లాగూరారు. పైగా దీన్ని గురించి అసలే ఆలోచించరు. నీకున్న జబ్బేమిటో తెలుసుండే నాదగ్గర కొచ్చావ్ — నీ ఉద్దేశాలకు నా సలహాలు ఏకీభవించక పోతే — పూర్తిగా నన్ను మరిచిపోవాలను కొనే వచ్చావ్. తీరా వచ్చేక ఒక విచిత్రమైన స్థితిలో పడి నీ అంతరాత్మకు కొంత ఓదార్పు తెచ్చుకొన్నావ్. మహా దారుణమైన చర్యకు ఒడిగట్టుతున్నావని నీకు తెలుసుండికూడా, తరువాత ఎవరిమీదనో ఆబాధ్యత పారేసి చేతులు దులుపేసు కొందామనే ఉద్దేశంతోనే నాదగ్గరికి వొచ్చావ్. నీ మనస్సుకి నచ్చినట్టుగా నేను చెప్పి ఉన్నట్టయితే అలాగే నా సలహా ప్రకారం ఆ బాధ్యత నా భుజాలమీద పారేద్దామను కొన్నావ్. కాదని దబాయించకు. ఇక్కడికి వచ్చేవాళ్లలో చాలామంది ఇంచుమించు ఇలాగే అను కొంటారు తీరా క్రియలోకొచ్చే సరికి నువ్వు చెయ్య దలుచుకొన్నట్టే చేస్తారు. నేను ఎంత కాదన్నా వాళ్లు పెళ్ళిచేసుకొన్న తరువాత ఏర్పడ్డ ఫలితాలు చూస్తే — "అయ్యో! పెళ్ళి వీల్లేదని నేను చెప్పవలసినంత కఠి నంగా చెప్పలేక పోయానే"అనే విచారం కలిగేది. అలాటప్పుడు వాళ్ల రోగవిముక్తికి నేనెంత సంజీవినైనా, వాళ్ల దుఃఖానికికూడా నేను కొంత కారణ మనిపిస్తుంది. నిజంగా ఘోరాలు చేస్తున్న వాళ్ళే నేను చూడగలిగినంత నిశితంగా చూడగలిగి, నేను తెలుసుకో గలిగినంత నిశితంగా తెలుసుకో గల్గితే ఒక్కనాటికీ అలా ప్రవ ర్తించి ఉండలేరు. ఏ మైనా పెళ్ళిచేసుకోనని ప్రమాణంచేసి చెప్పు

రాఘ : మాటమాత్రం ఇవ్వలేను డాక్టర్ — మళ్ళీ చెపుతున్నా ఆలోచిస్తానని....

డాక్టర్ : ఏమిటాలోచిస్తావ్?

రాఘ : మీరు చెప్పిందంతా మళ్ళీ ఆలోచిస్తాను.

డాక్ట: దానికి ఆలోచించ నవసరంలేదయ్యా నాయనా! నిజాన్ని విప్పి నీముందుపెట్టేను. కొత్త ఆటంకాలేమీ చెప్పలేవు. నీవు చెప్పినవాటన్నికీ సమాధానం చెప్పాను. ఇంక నీవు వొప్పుకుతీరాలి.

రాఘ : మీదగ్గరికి రాకముందు నాలోనేను ఇంతమథనా పడ్డానండీ బాబూ!

డాక్టర్ : సహజంగా పడేవుంటావ్!

రాఘ : ఇంతకీ — మీరనుకుంటున్న జబ్బు నిజంగా నాకున్నదంటారా ?

డాక్టర్ : (అత్యాశ్చర్యంగా) ఆఁ!

రాఘ . మీరలాగే అంటారు. పోనీ నిజమే అనుకోండి. పెద్దపెద్ద డాకర్లుకూడా ఒకోసారి పొరపడుతుంటారు కదా! మీ 'లెక్చరర్' రంగాచారిగారు ఇది సాధారణంగా అంటు వ్యాధి కాదనిచెప్పటం వినలేదా?

డాక్టర్ : (అపహాస్యంగా) ఔనౌను!

రాఘ : ఆ విషయం రుజువుచేసుకోడానికి కొన్ని కేసులుకూడా ఆయన చూపించారు. కాని మీరదంతా తప్పని రుజువుచెయ్యడానికి మరికొన్ని కొత్తకేసులు చూపిస్తున్నారు. బాగుంది! కాని ఇదంతా నేను ఆలోచించుకోవాలిగదా? ఆలోచించింతరువాత — మీరు నన్ను బెదిరిస్తున్న దారుణ ఫలితాలు బహుశానమ్మదగినవేఅని నేను గ్రహించ వొచ్చు. నన్ను అనవసరంగా భయపెట్టాలని చూస్తున్నారు మీరు.

డాక్టర్ : కాదయ్యా నాయనా!

రాఘ : ఔను — అంతే! పైగా — నాపెళ్ళివల్ల నాభార్యకు ఎలాటి దుష్ఫలితాలూ రావడానికి అవకాశం లేదని మీరు వొప్పుకుతీరాలి.

డాక్టర్ : (కష్టంమీద కోపాన్ని అణచుకొంటూ) కానియ్యి — సమాధానం చెప్తాను.

రాఘ : మీ మందులన్నీ శక్తివంతమైనవన్నారు. రాబోయే దారుణఫలితాలకు — నూటికి ఆ ఐదుగురిలోనూ నాభార్య గురికావచ్చునన్నారు. ఒక గణిత శాస్త్రజ్ఞుడే ఈ రోగం వల్ల కలిగే ఫలితాలని గుణిస్తే, వాటివల్ల వచ్చే ప్రమాదం బహు స్వల్పమనీ, నేను పెళ్ళి సంబంధాన్ని తెగతెంపులు చేసుకోవటంవల్ల గలగబోయే విపరీత విపత్కర పరిస్థితులయుంటు ఆ కలిగే దారుణ ఫలితాలు శతాంశమో సహస్రాంశమో కాగలవనీ, కనకనే వివాహానికి సుముఖుణ్ని కావటంలోనే మంచిపని చేశాననీ, దానికి విముఖత్వం చూపటంలో మీరే పొరపడ్డారనీ నిర్ణయించగలడు. పైగా వైద్యంకంటే గణితం ప్రత్యక్ష సత్యంకదా!

డాక్టర్ : అవునులే — నీదంతా నిజమే అంటావు. కాని నేను పొరబడుతున్నానంటావు?

రాఘ : మీ రలాగే అంటారులెండి:

డాక్టర్ : ముమ్మాటికీ తప్పు. ఇలాంటివే ఇరవైకేసుల్ని అతిజాగర్తగా మొదటనుంచీ చివరిదాకా పరీక్షించాను. ఇరవైకి పంధొమ్మిది కేసుల్లో భర్తనుండి భార్యకు అంటుకొన్నవే, ఈ అపాయాన్ని ఉపేక్ష చేయవచ్చుననుకొంటున్నావేమో! ఆమెనికూడా ఇందులో భాగం తీసుకోమని నీ భార్యని బలవంతం చెయ్యడానికి నీకు హక్కుందనుకొంటున్నావు కాబోలు! మగవాడవు మరి!

రాఘ : కాని నాకెలా తెలుస్తుందండీ!

డాక్టర్ : ఎందుకు తెలీదు? నీవు చేస్తున్నదేమిటో ఇవుడే తెలుసుకొందువుగాని; నీ భార్యకు అంటుకొనే ఆనూటికి ఐదువొంతుల 'ఛాన్సు'లోనూ ఆ వ్యాధి ఎలా ఉంటుందో తెలుసుకొందువుగాని, ఈ పుస్తకం చూడు — రంగాచారిగారు వ్రాసింది — ఇక్కడనుంచి చదువుకో — పోనీ నేనే చదివి వినిపిస్తాను.

(ఉద్రేకంతో చదువుతాడు) "ఒకసారి ఈ వ్యాధివల్ల ఒక మృగంకంటే కనిష్టంగా ఐపోయిన ఒక స్త్రీని నేను చూడ్డం తటస్థించింది. మిగిలిన ముఖమంతా మచ్చలతో అతుక్కుపోయినట్టు నొక్కుకుపోయి .... చివరికి ఒక అట్టలా తయారయింది" —

రాఘ : దయచేసి ఆగండి! ఇక చాలు బాబూ — చాలు!

డాక్టర్ : ఎందుకు ఆగాలి? చివరివరకూ చదివి తీరతాను. ఏదో నీ నరాలు తిరగబడుతున్నాయని నా బాధ్యతని మరచిపోలేను.

(చదువుతాడు) 'పై పెదవి పూర్తిగా తినేసింది. గుర్తు దొరకటం లేదు....'

రాఘు : అయ్యో బాబోయ్!

డాక్టర్ : చూశావా? నీ వెంతో ప్రేమిస్తున్నావంటూన్న ఆమెకు ఈ జబ్బు అంటించడానికి నీ వేమీ వెనుతియ్యటంలేదు. కాని ఆ జబ్బు గురించి రాసింది చదువుతుంటే విన లేకపోతున్నావు, పాపం! ఆమెకు ఎవరినుంచి వచ్చిందా సిఫిలిస్? నేను చెపుతున్న మాటలు కావివి. ఈ పుస్తకంలోనే ఉన్నాయ్. 'తన కా జబ్బు ఉందని తెలిసి కూడా పెళ్ళిచేసుకోడానికి వెనుతియ్యని ఒక నీచుడినుంచి — అనుమానాలు బైలు దేరతాయనే భయంవల్ల ఆ భార్యకుకూడా మందిప్పించని ద్రోహినుంచి ....'' విన్నావా? అతనేం చేశాడో నువ్వూ అదే చెయ్యబోతున్నా విపుడు.

రాఘు : (ధైర్యం చిక్కబట్టుకొని) నా పెళ్ళివల్ల ఇలాంటి దారుణ ఫలితాలు వస్తాయని తెలిసికూడా నేను పెళ్ళి చేసుకొన్నానంటే—ఆ మాటలన్నీ నన్ను గురించి అన్నట్టే. కాని నాకెందుకో నమ్మకం కలగటం లేదు. మీరూ మీ లెక్చరరుగారూ ఈ విష యంలో నిపుణులే. మీరు తీవ్రంగా పరిశోధన సాగిస్తున్న విషయం మీదనే మీ మనస్సును సహజంగా లగ్నం చేశారుకాని, అలా జరగని సందర్భాల్ని గురించి మీ రాలోచించలేదు. అలా అంటువ్యాధిగా భార్యలపై పనిచేయని సందర్భాలు మీ కవసరం లేకపోయాయి.

డాక్టర్ : ఔను — అల్లాంటి వాదనల్ని చాలా విన్నాను.

రాఘు : నన్ను చెప్పనియ్యండి — ఇపుడేగా చెప్పారు — ప్రతి నలుగురిలో ఒకడు సిఫిలిటిక్ రోగి అనీ, అల్లాంటి వాళ్లే వేలకొద్దీజనం మంచి ఆరోగ్యంతో ఈ పట్నంలో తిరుగుతూనే ఉన్నారనీను.

డాక్టర్ : అవును; వందలాది జనం ఈ రోగం సోకిఉన్నప్పటికీ పైకి కన్పించకుండా ఉండటంవల్ల ఆరోగ్యవంతులుగానే నటిస్తూ తిరుగు తున్నారని అన్నాను. అది అలా ఉంచు; మన శరీరాలు భరించలేనంత దుర్భర భయంకర వ్యాధులకు బలయి పోయి మా హాస్పటల్సులోంచి వెళుతున్న వాళ్లుకూడా వేలకొద్దీ ఉన్నారు. నువ్వు వాళ్లను చూడలేవు. నీ కోసం వాళ్లు ప్రాణాలతో లేరు. పైగా ఇది నీ ఒక్కడి విషయమే అయితే వాళ్లు తొక్కిన దారినే నేనూ తొక్కు తానంటే నేనేమీ అనలేకపోదును. నేను ఖచ్చితంగా చెప్తున్నది, మళ్ళీ అలా వీల్లేదని. నాశక్తికొద్దీ చెప్తున్నదీఒక్కటే—ఏమైనా నువ్వు ఇంకోప్రాణిని నీకుమల్లేనే కృశించి నశించిపోయేటట్లు చేసేందుకు వీల్లేదని. ఏమైనా నేనొప్పుకోను. నీకాహక్కు లేదంటాను. ప్రమాదం చిన్నదేకావొచ్చు— ఐనా అది ఎంత దారుణమైనదోకూడా నాకు తెలుసు. ఇక ఏం చెపుతావో చెప్పు!

రాఘు : ఇంకేంచెప్పను? మీరు చెప్పిందంతా నిజమేకావచ్చు. మీరేచెప్పండి.

డాక్టర్ : ఇక అసలు పెళ్ళిచేసుకోడానికే వీల్లేదనిచెప్పటం లేదునీకు. ఇంత త్వరలో పెళ్లి ప్రయత్నం మానమంటున్నాను. ఆ తరువాత నీఇష్టం. ఈ జబ్బు నీకు ఇంకెప్ప టికీ కుదరదని చెప్పటం లేదుగా. పైగా ఎంతో ఆశచూపిస్తున్నాను. మూడునాలుగు సంవత్సరాలుమాత్రం ఆగితే చాలంటున్నాను. ఈలోగా ఏ ఆశా అవకాశమూ లేని

ఆ వేలాది దౌర్భాగ్యుల్లో నువ్వుకూడా ఒకడివో కాదో నేను నిర్ణయం చేసుకోగలను ఈలోగానే నువ్వు తొందరపడ్డావంటే నీ పెళ్ళాం బిడ్డలపాలిట మృత్యుదేవతవే అవుతావు. ఇంతకీ నేను నీ పిల్లలగురించి మాట్లాడటం మరచిపోయాను.

(కొంచెం తమాయించుకొని మెల్లిగా నచ్చచెప్పుతున్నట్టు) వెఱ్ఱినాయనా నువ్వు అమాయకుడివి: నీ మీద ఎంత జాలిచూపినా గ్రహించలేనంత అమాయకుడివి. ఇంకా నిన్ను కదిలించగలిగిన సంగతులెన్నో ఉన్నాయి; నీకు వాటిని గురించి వివరంగా చెప్పి నచ్చచెప్పకోలేకపోయానంటే అది నా లోపమే. నమ్మునామాట; నీగురించి నా హృదయం ఎంతో ఆవేదనపడుతోంది. కనీసం దానికోసమైనా నేను చెప్పినదాన్నిగురించి మరికొంత ఆలోచించవలసిందని ప్రాధేయపడుతున్నాను. నువ్వే ఒప్పుకొన్నావు. నీ భార్యని ఈ దారుణ రోగానికి గురిచేసే అధికారం నీకులేదని. అవునా? దీనివల్ల బాధపడేది ఆమె ఒక్కతే కాదు — ఆమెపిల్లలుకూడాను, నీ పిల్లలు—వాళ్ళకూ్కడా ఈ వ్యాధి అంటిస్తావ్. ఒక్కక్షణం నిన్నుగురించీ నీభార్యగురించీ అలా వదలిపెట్టు. ఐనా ఆ నోరులేని పసికందులకోసం నిన్ను ప్రార్థిస్తున్నాను; ఈ జాతి భవిష్యత్తుకోసం నిన్ను బతిమాలుతున్నాను.

(రాఘవేంద్రం అడ్డుచెప్పాలని ప్రయత్నిస్తాడు. డాక్టర్ ఉరిమిచూస్తాడు) వినుముందు. ఇలా జరిగిన ఇరవై వివాహాల్లోనూ పదిహేనుగురికే పిల్లలు పుట్టారు. మొత్తానికి ఇరవై ఎనమండుగురు పిల్లలు పుట్టారు. ఎంతమంది బతికేరనుకొంటావ్? ముగ్గురే; ఇరవైయెనమండుగురికి ముగ్గురుమాత్రమే బతికేరు. ఇంతకీ చెప్పవచ్చిందేమంటే — సిఫ్లిస్ అంటే భ్రూణహత్యే. ప్రతిసంవత్సరమూ ఇలాంటి అమాయిక శిశువులు వేలకొద్దీ హతమైపోతున్నారు. ఇక్కడేకాదు, ప్రపంచమంతా ఇదేతీరు. ప్రాణాన్ని కాపాడ్డం నాపనే ఐనప్పటికీ — నిజం చెపుతున్నా — చచ్చిపోయిన ఆ పసిపాపలే అదృష్టవంతులేమో అనిపిస్తుంది. సిఫ్లటిక్ తలిదండ్రులకు పుట్టిన పిల్లల్ని చూడాలనిఉంటే పిల్లల హాస్పటల్సుకి వెళ్ళు ఆ నరకం ఎలా ఉంటుందో అర్థమౌతుంది. ఏ డాక్టరైనా ఇతరులనుంచి వేరుచేసివాళ్ళను చూపగలడు. వినాశమూ, అశక్తీ దుర్బలత్వాల ముద్రలు వాళ్ళ ముఖాలమీద తాండవిస్తాయి. అంగవైకల్యం, విరిగిపోయిన నడుములు, ఊసరకాళ్ళు, కుందేటి పెదవులు పెద్ద తలలు చిన్న శరీరాలు — పుట్టుకపూర్వంనుంచీ శరీరంలో జీర్ణించుకుపోయిన ఈ వ్యాధితో వాళ్లు కన్పిస్తారు. అసహ్యంతో అవమానంతో చేతులు విరగ్గట్టి హాస్పటల్సులో పారేసి, ఈ లోకానికి జీవితానికే దూరంచ్చేసింది. నీకు తెలుసున్నరోగాన్నే కప్పిపుచ్చి పెళ్లిచేసుకొన్నవీళ్ల తలిదండ్రులు ఈ తలిదండ్రులుచెసిన శిక్షలేని నేరాలకు ఈ అమాయకులైన శిశువులు నేరంలేని శిక్షను అనుభవిస్తున్నారు. నాకే చేతనైతే నాచే వీలయితే ఈ ఇంటికి కప్పులెక్కి—ముళ్లకంచెల్లో బతకనూలేక చావనూలేక గిలగిలా కొట్టుకొంటూన్న ఆ అమాయిక ప్రాణులకోసం రోదించేవాణ్ణి.

(ఆగి) నేను చెప్పిందాన్లో ఏమీ అతిశయోక్తిలేదు. మంచిచెడ్డల్ని విచారించుకొని జ్ఞాపకం ఉంచుకో — ఒకవైపు నీ వేదన, రెండవవైపు ఇతరుల బాధలూ ఉన్నాయని మరచిపోకు.

రాఘు : అలాగే డాక్టర్! ఒప్పుకుంటున్నాను. పెళ్ళి చేసుకోను. ఏదైనా నేషం కల్పిస్తాను ఆఖరికి ఆరు నెలల వరకూ తోసేస్తాలెండి! అంతకంటే అసాధ్యం మరి.

డాక్టర్ : కనీసం మూడుసంవత్సరాలన్నా లేనిదే ....

రాఘు : కాదు — కాదు బాబోయ్ కాదు, దయతలచండి. ఈ లోపుగానే నన్ను బాగు చెయ్యగలరు.

డాక్టర్ : లాభంలేదు నాయనా!

రాఘు : చెయ్యగలరు బాబూ! నాకు తెలుసు ప్రార్థిస్తున్నా — సైన్సు ఏదైనా చేస్తుంది.

డాక్టర్ : సైన్సు భగవంతుడు కాదుగా! మంత్రాలయుగం పోయింది.

రాఘు : మీరు తలుచుకొంటే ఏదైనా చేస్తారు డాక్టర్! నాకు తెలుసు. ఏదో కనిపెట్టండి. ఏదో సృష్టించండి. మోతాదు రెండింతలు చెయ్యండి. కొత్త చికిత్స ఏదైనా నా మీద వాడండి. ఏదైనా ఎంతైనా భరిస్తాను. ఏదో, ఆరునెలల్లో నా జబ్బు కుదిరే విధానం ఆలోచిస్తేచాలు. ఆ తరువాత నేను మాత్రం బాధ్యుణ్ణికాదు. కాబోయే నా భార్యా, పుట్టబోయే నా పిల్లల గురించైనా ఏదో చెయ్యండి.

డాక్టర్ : నాన్ సెన్స్!

రాఘు : నా జబ్బు కుదిర్చేరంటే—మీరేం చెయ్యమంటే అది చేస్తాను, జీవితాంతంవరకూ మీకు విధేయుణ్ణయి ఉంటాను. నాకు వచ్చే ఆస్థిలో సగం మీ కిచ్చేస్తాను .దయ ఉంచి ఏదో చెయ్యండి !

డాక్టర్ : ఇతరు లందరికంటే నీకే ఏదో ఎక్కువగా చెయ్యమంటున్నావ్ నన్ను. అవునా?

రాఘు : ఔను డాక్టర్! అంతే!

డాక్టర్ : నా దగ్గరికి వచ్చిన ప్రతి రోగికీ — గొప్పవాడుకానీ పేదవాడుకానీ — నేను శక్తివంచన లేకుండా సేవచేస్తాను. గొప్పవారినిబట్టి చప్పున కుదిరేవీ, పేదవారిని బట్టి ఆలశ్యంగా కుదిరేవీ, అని రెండు రకాల మందులు నా దగ్గర దొరకవు నాయనా.

రాఘు : ఐతే శలవ్ డాక్టరుగారూ!

డాక్టర్ : శలవు [తెర]

★ కామకళాశాస్త్రము ★

(రతిశాస్త్రము)

అసలు ప్రాచీన కళాశాస్త్రగ్రంథము. ప్రతివారూ చదివి తెలుసుకోవలసిన కళాశాస్త్ర రహస్యాలెన్నో గలవు. వెల పోస్టు ఖర్చులతో రూ 1—8—0 వి.పి. లేదు. నేడే రూ 1—8—0 మనియార్డరుద్వారా పంపండి.

బి. వి. జగన్నాథ్ అండ్ కంపెనీ.

యా మొదలి వీధి :: జి. టి. మద్రాసు.

Edited and Published by Dhanikonda Hanumantha Rao at Abhisarika Office Tenali, & Printed by him at Sree Parasakti Printing Works, Tenali

మూలం : "బ్రూ"

అనుసరణ : "చిన్నా"

స్త్రీ : ఇండీషన్లు ఇప్పించుకోడానికి డబ్బేది బాబూ ! ఊరికే ఇవ్వరుగదండీ ! ఇంకనాతప్పే ముంది బాబూ !

డాక్టర్ : నీకు పిల్లలులేరా ?

స్త్రీ : చాలా కడుపులు పోయాయి బాబూ ! మాకు పెళ్ళయిన కొద్దిరోజులకే అతనికి ఆజబ్బంటుకొంది.

[నిశ్శబ్దం]

డాక్టర్ : (తను వ్రాసిన ఒక కాగితం ఆమెకిచ్చి) ఇది నాఇంటినెంబరు. ప్రతి ఆదివారం ఉదయంవచ్చి నన్ను కలుసుకొంటూండు. (తలుపుదగ్గరకువెళ్లి) ఇలారా ! (వెనుకనడుస్తుందామె. తలుపుదగ్గర కొంతడబ్బు ఆమెచేతిలో పడేసి విసురుగా) ఇది తీసుకొని ఇక వెళ్ళిపో—

స్త్రీ : బాబూ - అదేంటి - నేను !....

డాక్టర్ : 'నాన్సెన్స్' నాకు టైమ్‌లేదు ఇవన్నీ వినడానికి. ఊఁ! వెంటనే వెళ్ళిపో. (ఆమెను మెల్లగా తోసేసి—ప్రేక్షకులకు కనబడని ఎవరితోనో మాట్లాడుతూ) ఏమండీ ఏంకావాలి ?

పురుషుడు : (బైటనుంచే) ఈఉదయం మీరు చూచిన కుర్రాడితండ్రినండి. నేనిక్కడికి రావొచ్చునాఅని, మీతో తరువాత మాట్లాడ వచ్చునాఅని అడిగేను కదండీ !

డాక్టర్ : ఔను - జ్ఞాపకం వచ్చింది. మీఅబ్బాయి కాలేజీలో చదువుకొంటున్నాడుకదూ ?

పురుషుడు : (గుమ్మంలో) ఔనండి !

డాక్టరు : రండి లోపలికి ఫరవాలేదు - ఈ ఊరు కాదులెండి వీరిది. మాట్లాడవచ్చు.

పురుషుడు : (ప్రవేశించి) మా కష్టాలు మీకు తెలిసినవేగా! నాకొడుక్కి పద్దెనిమిదేళ్లు. ఈ వ్యాధి కారణంగా సగం పక్షవాతం వచ్చేసిందపుడే. మాది చిన్నవ్యాపారంబాబూ. వాణ్ని కాలేజీకి పంపడానికి చెమటోడ్చి సంసారం అతికష్టంగా చేసుకొంటూ వచ్చాం. ఆఖరికి....

డాక్టర్ : కూర్చోండి!

పురు : (కూర్చుంటూ) ఒకరోజు కాలేజీనుంచి వచ్చేస్తుంటే మావాడు ఆకుళ్లముండల వల్లోపడ్డాడు. ఆముండలనావిధంగా బహిరంగంగా తిరగనియ్యటం న్యాయంఅంటారా? పద్దెనిమిదేళ్ల కుర్రవాళ్లని అలా దుర్మార్గానికి తిప్పుకు పోతుంటే ఇంతమంది పోలీసులూ ఏం చేస్తున్నారు? 'బ్రోదల్ఏక్టు' ఏమయింది? 'చెకింగ్' అనే వొంకతో లోపలికెళ్లి ఇంకసలు బైటకు ఊడేరాని. ఈపోలీసు ఇనస్పెక్టర్లు తమ 'డ్యూటీని' అతిసవ్యంగా నిర్వర్తిస్తారుబాబూ!

డాక్టర్ : అదికాదులే.

పురు : ఐతే ఎందుకు అపరుమరి?

డాక్టర్ : (వెంకటాద్రియ్యకేసి ఓరగాచూస్తూ) నాకు తెలీదు.

పురు : నాకొడుకుని చూడండి! కాటిలోనే కాని ఇంక బాగుపడే అవకాశంలేదు. చక్కని కుర్రాడు. వాడంటే ఎంతో గర్వంగా ఉండేదిమాకు!

డాక్టర్ : నిరాశ చెందకండి! మీవాడిని బాగుచెయ్యడానికి చేయగలిగిందంతా చేస్తాను (జాలిగా)ఇంతకాలం నాదగ్గరకు తీసురాకుండా ఏం చేస్తున్నారు?

పురు : వాడికేంఉందో నాకెలా తెలుస్తుందిబాబూ! నాతోచెప్పడానికి భయపడి—అలాగే జబ్బు ముదరబెట్టుకొన్నాడు. ఇక ఆబాధకి ఆగలేక నాకుతెలీకుండా నాటువైద్యుల దగ్గరికి వెళ్ళాడు. వాడిచ్చింది గాస్తా కాజేసి ఏవోబైరాగి చిట్కాలువేసి వెనక్కి తోసేశారు బాగుచెయ్యకుండానే. యీక్యాటలాగు వైద్యుల్నికూడా న్యాయమే అంటారా? ఇలాంటి అన్యాయాలు జరుగుతూంటే ప్రభుత్వం ఏంచేసిందో చెప్పండి. సిపాయిల్ని పెంచుతోంది తప్ప. ఏదీ కొత్తగా నాలుగు హాస్పటల్సన్నా కట్టించిందా? ఎందుకీ నిధులూ, స్మారక సభలూను? ఒక్కొక్కడు చస్తే లక్షల్ని పుంజి పుచ్చుకొంటున్నారు మళ్ళీ. నారకురుపులు, బోదకాళ్లు ఎంతవరకూ రాకుండా చేశారో చెప్పండి. ఎందుకీ ఆరోగ్యశాఖలు? శానిటరీ ఇనస్పెక్టర్లు, హెల్తు ఆఫీసర్లు - అబ్బో! సిబ్బంది చాలా ఉంటుంది! మెడికల్ కాలేజీలో అదనంగా ఎంతమంది విద్యార్థులు చేరడానికి అవకాశం కల్పించారు? సీటుదొరకాలంటే మంత్రిగారి రికమండేషను కావాలికదా? ఏదోజపాన్ స్కూలుపిల్లలు ఏనుగుల్ని చూడలేదని ఏడుస్తుంటే మన జాతీయ నాయకులు ఒక ఏనుగుని పంపిస్తూ వాళ్లకళ్లనీళ్లు తుడిచారు. తిండిలేక, గుడ్డ

లేక చదువుకొనే అవకాశంలేక, మందిప్పించు కోడానికి డబ్బులేకఏడ్చే లక్షలాది అనాథ శిశువుల మాటేమిటి బాబూ ? మాగోడు ఎవరువింటారు ? శ్రీరామచంద్రా !

డాక్టర్ : అవును, ప్రభుత్వానికి—ఒకే నెపం ఉంది. ఈ సంగతులేవీ వాళ్లవరకూ రాలేదంటారు. భయపడకండి ! మీ అబ్బాయికంటే విషమించిన కేసులు బాగు చేశాం. తక్కినవాళ్లవిషయం అంటారా.—వీలుచూచుకొని వాళ్ళనుచూదాం.

(డాక్టర్ లేచి అతనికి దారిచూపిస్తాడు. వెంకట్రామయ్యా వైపుతిరిగి)

చూస్తున్నారా—మనమూఢ విశ్వాసాన్ని రాజ్యాంగ యంత్రాన్నీ పూర్తిగా మార్చుకోవాలి. సిఫిలిస్ అనేమాట ఉచ్చరించడానికైనా తగని ఘోరపాపంకింద పరిగణించడం ముందు మానాలి. ఆవ్యాధియొక్క లక్షణాలు, దారుణఫలితాలు ప్రజలకు అసలుతెలియనే తెలియవు. అందుకే ఆవ్యాధిఇంకా దగ్ధంచేస్తోంది ప్రజల్ని—ఇలా దేశమంతటా వ్యాపిస్తోంది. ఏమిటయ్యా అంటే—'నాకుతెలీదు' అదిఎలా అంటుకొంటోందయ్యా అంటే— 'నాకుతెలీదు'. 'సరైన జాగ్రత్త తీసుకోకపోతే ఎంత ప్రమాదకరం అవుతుందోమీకుతెలియదా' అంటే—'నాకుతెలీదు' అంతే ప్రతిఒక్కడి సమాధానమూను — 'నాకుతెలీదు—నాకుతెలీదు— నాకుతెలీదు'. మూడవప్రపంచ యుద్ధం ఎందుకురావాలో స్కూల్సులో చెప్తారుగాని ఇలాంటి రోగాల్ని గురించి చెప్పరు.

గౌ. వెంక : ఏమైనా ఇలాంటి విషయాలు స్కూల్సులో పిల్లలకు చెప్పటం ఎలాకుదురుతుంది డాక్టర్ ?

డాక్టర్ : ఏం, ఎందుకు కుదరదు ?

గౌ. వెంక : వాళ్ళబుద్ధిని పెడదార్లు తొక్కించదండీ !

డాక్టర్ : వాళ్ళకి చిన్నతనంలోనే అనవసరపు కుతూహలం కలుగుతోందని వాళ్లకు విద్యచెప్పకుండా అలాంటి విషయాల్ని దాచిపేసినంత మాత్రాన ఆభావాలు కలగకుండా చేయగలమనా మీ అభిప్రాయం ? ఎలిమెంటరీ బడిలోకి వెళుతున్న ప్రతీ కుర్రాడికీ, ప్రతికుర్రదానికీ ఈ సంగతులన్నీ తెలుసు. వాళ్ళకుతూహలాన్ని అణచాలని మీరుచేసే ప్రయత్నమల్లా వారిని తప్పుదారుల్ని తొక్కిస్తూనేఉంది. ప్రేమవల్ల జీవితాన్ని పునరుత్పత్తి చేసేచర్యలో అవినీతి ఏముందో చెప్పండి ? కానిమన పిల్లల అభివృద్ధి కోసమని చెప్పి, మౌనం వహించి వాళ్ళని అడ్డమైన దారుల్లోనూ వ్యభిచరించేలా చేస్తున్నాం. ఈపెద్దమనుషులంతా ఏంచేస్తున్నారో చూడండి : తమఆడపిల్లలకి సంగీతంపేర "రతిసుఖసారే గతమభిసారే"— లాంటి బూతు పాటల్ని పాడిస్తున్నారు—ఇవన్నీ భక్తిలక్షణాలు కాబోలు ! అవన్నీవింటూ నోరు చప్పరిస్తూ కూర్చునే ఈపెద్దమనుషులు ఇవన్నీ సశాస్త్రీయ విమర్శతో వాళ్ళకు

స్కూల్సులో తెలియజెప్పుతామంటే 'హరిహరీ' అని చెవులు మూసుకొంటారు! ఈ పెద్దమనుషులంతా నాదగ్గరికి సలహాల కొచ్చేవాళ్ళే. ఇది వ్యభిచారంకాదు. శాస్త్రం. ఈజాతి భవిష్యత్తు ఈనాటిబాలబాలికల్లోనే ఉంది. అల్లాంటప్పుడు తమపిత్రాజ్ఞ తాలుగా ఈరోగాల్ని అనుభవించి పెంపొందించి తమసంతతికి ప్రసాదించవలసి వస్తే ఈ జాతి ఎన్నితరాలలో శూన్యమై పోతుందో ఆలోచించండి!

గౌ. వెం: యువకులకి కొంత నిగ్రహం ఉండాలి.

డాక్టర్: నిగ్రహం ఇదంతానటన! ఇతరులముందు సహజంగా కనపడితే లోకువని భయం. కోర్కెలతో మధనపడుతూ అవిలేనట్టు కప్పిపుచ్చేందుకు జీవితాన్ని ఎన్ని వంకర్లోతిప్పి బాధపడతారు. కోర్కెలు ఎంతతక్కువగాఉంటే అంత గౌరవ నీయుడూ పవిత్రుడూను, ప్రస్తుత ప్రపంచంలో. అందరూ కోర్కెల్ని రేకెత్తించు కొనేవారే! కాని కోర్కె కలిగిందని ఇతరులకి తెలీటం భరించలేరు. సహజమైన యదార్థాలని కప్పిపుచ్చే ఈ దొంగవేషాలు, వెకిలితనాలు తుడుచుకుపోవాలి. సృష్టి కార్యంలో ప్రతియువకుడూ గర్వంతో 'ఇన్‌స్పైర్' కావాలి; భావిసంతతియొక్క పురోభివృద్ధి వారిచేతుల్లోనే ఉందని గ్రహించాలి. 'సెక్సు' నీచమని బోధించటం కాదు—దాన్ని దుర్వినియోగం చేసుకోవద్దని బోధించాలి. అపవిత్రకార్యాన్ని నిర్బంధించి, ఖండించి, శాసించడం అమానుషం!

గౌ. వెంక: కాని ఇంకాకొంచెం ముందుకువెళ్ళాలేమో! ఈరోగంఎక్కడ పుట్టిందో అక్కడే మనం 'ఆపరేట్' చేస్తే తీరిపోతుందిగా! వ్యభిచారాన్ని నిర్మూలిద్దాం. సాంఘికజీవితాన్నే విషపూరితంచేస్తున్న ఇలాంటి వేరుపురుగుల్ని—పడుపుకత్తెల్ని మనంపూర్తిగా ఏరించి వేద్దాం.

డాక్టర్: కాని మరచిపోతున్నారు—ముందు వాళ్లనేమనం విషపూరితం చేశాం, పాపం అలాంటిదాన్ని మీకొకామెను చూపిస్తాను. కొంచెం మోటుగా మాట్లాడినా తమరు బాధపడకండి! ఆమె 'వేనిటీ' మీద 'ప్లే' చేసి ఆమెచేత అంతాచెప్పిస్తాను. పెద్ద సినిమాస్టార్ అవ్వాలని ఆమెకోర్కె. [తలుపు తెరుస్తాడు. ఇరవైఏళ్ల చక్కని యువతి ప్రవేశిస్తుంది. చలాకీగా సరదాగా ఉంటుంది.] ఊఁ రాలోపలికి. ఏం, ఎలా ఉన్నావ్? [సమాధానానికి ఆగకుండానే] సినిమాలో చేరాలని ఇంకా ఉందా?

యువతి: ఎందుకుండదూ?

డాక్టర్: ఐతే—వీరికొకస్నేహితుడున్నాడు-ఒకడైరక్టర్. నీకోఉత్తరం వ్రాసిస్తారు-ఏం?

యువతి: ఓ - అలాగే! కాని వాడు నాయోగ్యతా ప్రవర్తనల గురించి అడిగేరా. బైటకు దూకేస్తా!

డాక్టర్ : అడగరులే! వీరితో నీగురించి అంతాచెప్పు. నీవు చెయ్యదలచుకొన్నదీ. ఇంత వరకూ ఏంచేసిందీ వీరితో కొంచెం మాట్లాడు!

యువతి : మాతలిదండ్రులు మంచిస్థితిలో ఉండేవారు. నన్నొకహైస్కూలుకి పంపించారు....

డాక్టర్ : [అడ్డువస్తూ] ఆచెత్తంతా చెప్పక్కర్లేదు. ఒక్కమాటకూడా నమ్మరాయన

యువతి : ఓహో! నిజమంతా చెప్పానా—చచ్చాననన్నమాటే!

డాక్టర్ : ఫరవాలేదు! వారేమీ అనుకోరు. ఊఁ, తరువాత మద్రాసు వచ్చావు....

యువతి : ఔను.

డాక్టర్ : దాసీగా ఒక పెద్దవారింట్లో కుదిరావు.

యువతి : ఊఁ!

డాక్టర్ : అపుడు నీకెంతవయసు?

యువతి : అపుడే పదిహేడు వెళ్ళాయి.

డాక్టర్ : అపుడు నీకొక కొడుకుపుట్టేడు కదూ?

యువతి : [ఆప్రశ్నకు ఆశ్చర్యపోతూ] ఔను—మరుసటి సంవత్సరం!

డాక్టర్ : ఆపిల్లవాడి తండ్రెవరు?

యువతి : [సాధారణమైన విషయంలాగే] ఏం, ఇంటి యజమానే!

డాక్టర్ : ఊఁ, చెప్పు! యజమానురాలికి తెలిసింది. అపుడేంజరిగింది?

యువతి : [అదేధోరణిలో] నన్నుబైటకు తరిమేసింది. దానిస్థానంలో నేనేఉంటే దాన్ని గెంటించేద్దును. [ఆగుతుంది]

డాక్టర్ : చెప్పు, ఎందుకు ఆగావు? చెప్పేసేయ్. వీరిది పల్లెటూరు—ఇలాంటివేమీ అర్థం కావు.

యువతి : [కులాసాగా] అలాగే—అంతాచెప్పేస్తాను. ఒకరాత్రి అంతా పడుకొన్నతరువాత యజమాని మెల్లగావచ్చి నాపక్కలో చేరాడు; నేను కంగారుపడి లేచాను. 'నోరెత్తేవా, అవతలికి తోలేస్తా' నన్నాడు. నేనేమీ మాట్లాడలేక పోయాను. తరువాత నన్ను.... [వివరాలన్నీ చెప్పడానికి అనుమానిస్తుంది.]

డాక్టర్ : [వెంటనేఆపి] ఆగాగు! ఆల్‌రైట్! నీపని పోయిన దగ్గరనుంచి మొదలుపెట్టు.

యువతి : ఇదంతా తమాషాగా ఉందనుకొంటున్నారేమో వీరు....

డాక్టర్ : ఫరవాలేదు. ఇప్పుడేం చేస్తున్నావో వీరితోచెప్పు!

యువతి : మీహాస్పటల్‌కి వస్తున్నాగా ప్రతిరోజూ?

డాక్టర్ : కాదు - నీవు హాస్పటల్‌కి రాకముందు?

యువతి : రోజుకి ఐదుగంటలూ వీధుల్లోనే....

డాక్టర్ : ఔననుకో ఏంజరుగుతుంటుందో చెప్పువీరికి. ఈయంది పల్లెటూరు—అన్నీ తెలుసుకోవాలనుకొంటున్నారు. చెప్పు....

యువతి : ఇవన్నీ తెలియందెవరికండీ ! ఏబస్‌స్టాండ్ దగ్గరో ఆగుతాను ఎవరికోసమో చూస్తున్నట్టు, ఎక్కడికో వెళ్ళాలన్నట్టు లేక ఏషాపుదగ్గరో ఏదోకొన్నట్టు. రైల్వేస్టేషన్‌లో ఎవరినో 'రిసీవ్' చేసుకోవడానికి వచ్చినట్టు రైలంతా వెదికేస్తాను. 'రిటైరింగ్ రూమ్సు' ఒక్కసారి అన్నీ పరీక్షించేస్తాను. ఇవన్నీ మాటులన్నమాట! ఎవడోఒకడువచ్చి పడతాడు. నాతో ఏం మాట్లాడాలో వాళ్ళకెవరూ చెప్పక్కర్లేదు. అందరికీ అలవాటే. వాళ్ళనేవి రెండేమాటలు—'చాలాజోరుగా నడుస్తున్నావే' అనో లేక 'ఒంటరిగా వెళుతున్నావ్- భయంలేదూ ?' అనో అంటారు. వాటిఅర్థం ఏమిటో అందరికీతెలుసు. ఒంటరిగా నడచి వెళ్లిపోతుంటే ఒకపెద్దమనిషి కారులో వెనకాలే వచ్చి 'లిఫ్ట్' ఇమ్మంటావా ? అని అడుగుతాడు. దాని అర్థంకూడా తెలుసు - ఏబీచ్‌కో, లేక ఏమారుమూల రెస్టరెంటుకో అని. కొంచెం ఖరీదైనవేట ఇంకోటుంది. కాలేజీ గర్ల్‌లా తయారై చేతిలో పుస్తకాలతో ఏ 'బసోటా'కో వెళతాను, ఎవరినో వెదుకుతున్నట్టు. రకరకాల వ్యక్తులు తాగుతూ, తింటూ కూర్చుంటారు. ఎవడైతే కొంచెం సరదాగా నాకేసిచూస్తాడో వాడివద్దకేవెళ్ళి అతినాజూగ్గా చెంపమీద వేళ్ళతో తట్టి పక్కనే కూర్చుంటాను. కొత్తవాడైతే ఖంగారు పడతాడు. అన్నీమనమే చెప్పాలి. పాతవాడికి అంతాతెలుసు. అక్కడనుంచి నేనే ఆర్డరు ఇస్తుంటాను, తరువాత అంతా సెటిల్ అవుతుంది — టేక్సీవస్తుంది, ఏహోటల్ గదులు ఖాళీగా ఉన్నయోచూడ్డం—మిష్టరూ. మిస్సెస్సూ....అంతే !

డాక్టర్ : ఎలాంటివాళ్ళు వీళ్ళంతా ? టేక్సీ డ్రైవర్లు, షాప్ గుమస్తాలు....

యువతి : కాదండోయ్ ! చాలాపెద్దమనుషులే

డాక్టర్ : ఔను—అలాగే అంటారు,

యువతి : పెద్దపెద్దసూట్లు వేసుకొని — కాలేజీస్టూడెంట్లూ, ఆఫీసర్లు, క్లబ్ సెక్రిటరీలు టెన్నీసు ఆటగాళ్ళు—ఎందరెందరో నన్ను తీసుకు పోతుంటారు, కేన్ మెరాలు, కేసినోలు, బీచిలు, బోటుషైర్లు—అబ్బో, నేను వెళ్ళందేముంది, చూడందేముంది? ఒకోసారి ఐదారుగురు స్నేహితులు, పెద్దమనుషులు, ఆఫీసర్లు కలిసి నన్నుతీసుకు పోతుంటారు—ఏదో కాంప్ వంకపెట్టి ఏట్రావలర్సు బంగాళాకో — ఏ ఎక్స్‌కర్షన్‌కో. ఇంకచూచుకోండి—వాళ్ళందరికీ సమాధానం చెపుతూండాలి. వాళ్లమధ్య కూర్చోబెట్టుకొని....క్రిమంతప్పి వాళ్ల వాంఛలు తీర్చుకొనేందుకు తగిన విరామం కల్పించుకొంటారు. నాముద్దులతో వాళ్ళ చిరాకుల్ని తుడిచివెయ్యాలి, నా నేర్పుతో చమత్కారంతో వాళ్ళకోర్కెల్ని రేపాలి. తరువాత నరాలకు చల్లదనం కల్పించాలి

డాక్టర్ : ఔను—అదంతా తెలుసులే. నీకొడుకుగురించి చెప్పు. ఏమయింది తరువాత?

యువతి : కన్నచోటే ట్రిప్లికేన్‌లో వదిలేశాను.

డాక్టర్ : [వెంకటామయ్యతో] గోషాహాస్పటల్‌లో....?

గొ. వెంక : అలా వాడిలెయ్యటానికి నీకు చేతులెలావచ్చినయ్?

యువతి : నావీపుమీద వేసుకొని వాణ్ణికూడా తిప్పి ఆకలితోమాడ్చి చంపమంటారా ?

గొ. వెంక. ఏమైనా నీకొడుకేకదూ ?

యువతి : ఐతే వాడితండ్రి సంగతి ? అతనికొడుకు కూడాను, కాదా ? చూడండి ! ఇంకీవిషయం వదిలేసి—మీ రిద్దరూ చెప్పండి. ఆపరిస్థితిలో నేను చేసేదేమిటో ? ఒకనర్సుకి అప్పజెప్పమంటారా ? అలానేచేద్దును — చేతినిండా డబ్బుంటే ! ఇంకోచోటకు పని కోసం వెళ్ళాలను కొన్నాను. కాని అక్కడిచ్చే దాసీజీతంతో నర్సునీ, పిల్లవాణ్ణీ ఎలా పోషించగలనో చెప్పండి ! నీతిగా బతకాలంటే—ఆపిల్ల వాణ్ణి నాదగ్గరే ఎలాఉంచుకోగలను ?

గొ. వెంక : దారుణం !

[వెంకట్రామయ్యను ఆగమన్నట్లు డాక్టర్ చెయ్యి ఎత్తుతాడు]

యువతి : [మంటగా] నిజం చెపుతున్నాను, అంతకంటే నేనింక ఏంచెయ్యగలను ? మీరేనాపరిస్థితిలోఉంటే—మీరుకూడా అంతేచేసేవారు, [తగ్గుతూ] ఇవన్నీ దాచుకొంటే వచ్చేదేమిటి ? 'నువ్వనీచంగా బతుకుతున్నావ్' అంటారుమీరు. ఇంకేముంది, అంతకంటేవేరే దారేది ? ఎందుకో పనిచేస్తున్న ఒక్కచోటా ఉండలేకపోయాను. ఆకలేస్తుంటే ఎవరైనా భోజనం పెడతా రమ్మంటే — అక్కర్లేదని ఎవత్తె వద్దంటుందో ఏదీ చూస్తాను ?—ఒకసారి నాకు జ్వరంవస్తే ఒకహోటల్లో ఉండిపోవలసివచ్చింది వారంరోజులు. ఇంకచూసుకోండి—పంచకట్లు, గూడకట్లు సూట్లు, ఒకటేమిటి—నన్ను వేపుకుతిన్నాయ్. జబ్బుతో ఉన్నానని ఒక్కడికీ జాలి లేదు. మందిప్పించాలని ఒక్కడికీ తోచదు. వెధవలు, చచ్చువెధవలు, కులుకుతూ వచ్చి వాళ్ళ కుళ్ళుజబ్బులన్నీ అంటిస్తారు. ఏం, అలాంటి కుక్కల్ని ఎందుకు జైళ్ళలో పెట్టకూడదు ? గవర్నమెంటు ఏంచేస్తోంది ? మేంలోకువ యీ పోలీసు వాళ్ళకు.

డాక్టర్ : నీవేంపుచ్చుకొన్నావో దానికి నాల్గురెట్లు ఎక్కువగానే ఇచ్చావ్ వాళ్ళకు, ఔనా ?

యువతి : [కులాసాగా] ఐనా నా నష్టం ఏమీజారిపోలేదులెండి [వెంకట్రామయ్యగారితో] మీకుఇంకా పూర్తిగా వినాలని ఉందనుకొంటాను [ఆగి] కొంచెం తేరుకొన్నతరువాత ఆహోటల్లోంచి నన్ను పంపించివేశారు. జోరుగా నడిచి వెళ్ళిపోతున్నాను. రోడ్డుమీద నాఎదుట ఎవరుకన్పించారో తెలుసా ? నా పాతయజమాని ! సంతోషంతో అతన్ని చూచాను. లోపలనుకొన్నాను—'రా, చిట్టినాన్నా ! నాకు బాకీఉన్నదంతా వడ్డీతోసహా ఇచ్చేద్దువుగాని' అని. తమాషాగా నవ్వుతూ కన్నుకొట్టాను. పడిపోయాడంటారా ? క్షణంపట్టలేదు. [దీనంగా] అతను దులుపుకు వెళ్ళిపోయింతరువాత

ఇంక నాకేమయిందో తెలీదు; మతిపోయిందేమో అనుకొన్నాను. కనిపించిన ప్రతీ వాడినీ రమ్మన్నాను—డబ్బిచ్చినా ఇక్వకపోయినాసరే! అందగాళ్ళు యువకులు. మెడికల్ స్టూడెంట్లు....నాకిచ్చినదానికి రెండురెట్లు ఎక్కువేఇచ్చాను. అసహ్యించుకొని నామీద ఉమ్మిడిఁసేవాళ్ళ పతివ్రతలూ, పిల్లలూ యుగాలవరకూ పురుగులు పట్టి శిథిలమై పోయేట్టు ఆజబ్బులన్నీ వాళ్లకే ప్రాసాదించి నాకసిఅంతా తీర్చుకొన్నాను. ప్రేమ మొదటేలేదు — ఈద్వేషాన్నైనా కటాక్షించిందివిధి. [ఆగింది] ఇంకేఆశలూ మిగల్లేదు; నేనేమైపోతేనేం, అనుకొన్నాను తరువాత. దేనికీ లెక్కలేక పోయింది. ఎందుకు ముఖంముడుచుకోవాలి? అంతాఒక్కసారి తలుచుకొంటే నవ్వొస్తుంది. తిరిగి గౌరవంగా ఎలా బతుకుతాను? నీచవృత్తితో కుంగిపోయి మంచిజీవితం ఎలాజీవించగలను? అలవాటైపోయింది—ఈజీవితం! సంఘజీవనంలో అడుగుపెట్టడానికి నాకుఅధికారం ఏదీ? జన్మెత్తినందుకు కొంచెమైనా — ఒక్కరాత్రైనా ఒక్కగంటైనా ఆదరం పొందగలిగానంటే, నాకున్న ఒక్క అవకాశం—ఈశరీరం నేనేకాదు — ఇలా బతికేవాళ్ళు చాలామందున్నా రిక్కడ! ఏం, ఎందుకు చేస్తున్నా రిలా? బతకాలి — బతకాలనే కోర్కె — ఊపిరి పీల్చుకోవాలనేకోర్కె — బతకాలి — పొట్టకోసం, తిండికోసం! జబ్బుగాఉన్నా—ఆకలితోమాడి చచ్చిపోతున్నా—బతకాలి కాబట్టి! [ఆగి] ఎందుకీ బొర్రితల్ఏక్టులు? ఏఆఫీసరైనా మాదగ్గరికి రాకుండా ఉన్నాడు గనకనా? ఔను—నీతిగానే బతుకుతాం. ఈవృత్తి మానేస్తాం. ఏదీ. మాకువేరేదారి చూపించమనండి గవర్నమెంటుని! తిండీబట్టా ఇవ్వమనండీ! ఈనీచవృత్తిలో ఇంకెందరు ఉంటారో చూస్తాను! మదమెక్కి, కొవ్వెక్కి కూర్చోలేదిలా విటులకోసం! మాకు సరదా అనుకొన్నారా—ఈకుళ్లజబ్బులన్నీ అంటించుకోటం! సంస్కర్తలు బైలుదేరి మమ్మల్ని ఉద్ధరించాలని ఏవేవో ఏక్టులు పెట్టమంటారు; పెళ్ళిళ్ళు చేసుకోమంటారు: ఒక్కడితోనే ఉండిపొమ్మంటారు. నిజంగా పెళ్ళిచేసుకోవాలనే ఉంది. ఒక్కడితోనే ఉండిపోవాలనే ఉందినాకు. రమ్మనండి, ఆపెళ్ళిచేసుకొనే సంస్కర్తని!

డాక్టర్ : ఇంతమంది వస్తుంటారే, ఏమైనా గడించావా?

యువతి : [నవ్వి] ఇదిగో—చూడండి! ఈగిల్టుగాజులు నాల్గు రూపాయిలరకం; ఈఇమిటేషన్ హారం ఆరురూపాయిలరకం; ఈఉంగరం, గాజురాయి. తెలివైన వ్యాపారస్తుడెవడైనా ఈవిషయాల్లో సంబంధం పెట్టుకొంటే—నాగుండెలమీద ఐదురూపాయిలని గుర్తువేసి ఉండేవాడు. (ఆగి నవ్వుతుంది) ఎందుకులెండి ఇవన్నీ! నాపేరు

ఆడైరెక్టర్‌గారితో చెపుతారా? డాక్టర్‌గారు ఇస్తారు నాఎడ్రెసు.

గా. వెంక : తప్పకుండా !

యువతి : నమస్కారం—రేపువస్తాను డాక్టర్‌గారూ!

[వెళ్ళిపోతుంది.]

డాక్టర్ : ఆఖరువరకూ ఆమెజీవితం చెప్పించటం అనవసర మంటారా ? చూడండి ఆమెబతుకు! ఏకారణాలవల్ల, ఏపరిస్థితుల్లో అలాతయారౌతున్నారో ఆలోచించండి! మనసమస్యఅంతా ఆస్త్రీలోనే ఇమిడిఉంది. ఈమెఒక ఉదాహరణ! ఈవ్యాధి అంతటికీ కారణం ఈవిపరీతాలన్నింటికీ మూలం ఈస్త్రీయే! (వెంకట్రామయ్యగారు లేస్తారు. డాక్టర్ ద్వారంవరకూ వెళతాడు — నమస్కారంచేస్తూ ఆజోడించిన చేతులు అలానేఉంచి) ఇంతకంటే తమకుచెప్పేదేమీలేదు. రేపుతమరు 'కౌన్సిల్' లో కూర్చోబోయేముందు తమరు విన్నదీ కన్నదీ ఒక్కసారి దీర్ఘంగా, నిజంగా, బలంగా ఆలోచించుకొంటే—మనశ్రమంతా వృధాచేశామనుకోను.

(తెర)